

GES-TİN

Mümine Karadağ

Editör

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Sezen Çağlı

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-6718-03-6

1. Baskı: Mart 2024

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Ticaret Anonim Şirketi

Beytepe Köy Yolu No:3 Bilkent/ANKARA

Sertifika no: 46519

Önemli Not:

Değerli okurlar, bu kitapta hassas okurların rahatsız olabileceği, +18 cinsel sahneler bulunmaktadır. Bu sahneler, kurgunun unsurları olarak kullanılmıştır.

Mezopotamya'da asmanın adı, "hayat ağacı" anlamına gelen "Ges-tin" olarak bilinmekteydi.

(Deniz Gezgin, Bitki Mitosları)

I

Kalbim çok hızlı atıyor. Panik atak mı bu? Yoksa kalp krizi mi? Bilemiyorum. Ellerim titriyor, terliyorum, mideme de kramplar giriyor. Ne oluyor böyle? Hiç iyi hissetmiyorum. Oysaki çok sakin olmam gerekiyor. Birazdan Nurdan gelecek ve beni böyle götürse ters bir şeyler olduğunu hemen anlar. Nefes al Murat, nefes al. Bir, iki, üç... Nefes ve nefes. Nurdan böyle yapıyordu değil mi? Üçe kadar sayıyoruz ve nefes alıyoruz. Yoga antrenmanında öğrenmişti. Telaşlandığında ya da heyecanlandığında bu egzersizi yapardı. Sanırım işe de yarıyordu. Peki bende neden işe yaramıyor? Üstelik daha da telaşlandırıyor. Bir çıkmaza girdim, nasıl çıkacağım bu işin içinden? Akıllı davranmam lazım, düşünmeliyim, düşünmeliyim. Ama önce sakinleşmem gerekiyor. Nasıl girdim böyle bir girdaba? Olayların buraya geleceğini nasıl düşünemedim? Bir de kendimi akıllı zannederdim! Eleştirdiğim, küçümsediğim her şeyi kendim yaptım. Ah keşke hiç gelmeseydik buralara, kalsaydık şehirde. Ne güzel huzurlu, mutlu, sıkıntısız bir hayatım vardı. Alışkın değilim ki ben böyle heyecanlara. Ah Murat ah...

Her şey, Nurdan'ın "Ben artık büyük şehirde yaşamak istemiyorum, gidelim buradan." demesiyle başladı. Aslında Nurdan'ın bu sözü önce şaşırtmıştı çünkü o tam bir metropol

kadınıydı. İlk tanıştığımız zamanlar, ‘Benimle kasabaya gelir mi?’ diye bir umut içimden geçirmiştim ancak onu tanıdıkça asla kırsalda yaşayamayacağını anlamıştım. O, topuklu ayakkabılar sanki ayağının bir parçasıymış gibi yürür, makyajı yüzüne yapışmış gibi her daim süslü gezerdi. Konser, tiyatro veya sinemaya gitmeye bayılırdı. Canı sıkıldığında “Ben bir hava alacağım.” diyerek dışarı çıkar, bir kafede kahvesini içerken kaldırımında yürüyenleri izlerdi. Bu onun için terapi gibiydi. Kariyer hedefleri vardı. Büyük bir firmada çalışmak, üst düzey yönetici olmak istiyordu. Bunun için daha üniversitede iken çalışmaya başlamıştı. Hafta sonları kurslara gider, yabancı dilini geliştirmek için kısmi zamanlı tur rehberliği yapardı. Onu şehir hayatından uzaklaştırmak kötülük olurdu. Bu yüzden ben onunla kalmayı tercih etmiştim ama bir yanım hep kasabada kaldı. Babam... Canım babam, beni ne büyük hayaller ile üniversiteye göndermiştin.

Bir Ege kasabasında doğdum ben. Babam çiftçilik yapardı. Üzüm bağlarımız, meyve bahçelerimiz vardı. Babam kasabada sevilip sayılan biriydi. Çalışmaktan hiç yorulmazdı ya da bana öyle gelirdi. Annem de onun en büyük yardımcısıydı. Bütün günü beraber geçirirlerdi. Aralarında sözle söylenmemiş iş bölümleri vardı. İki de o günkü işini bilir, birbirlerine karışmazlardı. Çok nadir kavga ederlerdi. Böyle zamanlarda seslerinin yükselmesine hep çok şaşırırdım. Özellikle babama hiç konduramazdım. O hep sakin sakin konuşurdu. Sesini yükseltmez ama sözünü yükseltmeyi iyi bilirdi. Kavgaları da kısa sürerdi zaten. Annem bir ayran yapardı, “İç bakalım bey, soğuk soğuk, içinin sıcaklığını alsın.” derdi. Babam da hemen o ayranı alır, içer, “Eline sağlık hanım, senin ayranımın üstüne yoktur.” derdi ve böylece kavga unutulur giderdi.

Babamın bütün hayatı, ailesi ve tarlasıydı. Bütün ağaçları tek dolaşırdı her gün. Onların dilinden anlardı sanki. Çocukken onunla ağaçları dolaşmak, bir serüvene çıkmak gibiydi. Hepsinin ne zaman ekildiğini, hangisinin tutup hangisinin köklendiğini, hangisinin yerine yenisinin ekildiğini, aşılama zamanlarını, hepsini ama hepsini bilirdi. Bana da öğretirdi. Hikâye gibi anlatırdı. Benim ziraat mühendisi olmamı istiyordu. “Bir gün tüm bunlar senin olacak, onların dilinden anlamalısın.” derdi. Kendi okuyamamıştı, benim okumamı istiyordu. Sonunda ait olduğum yere, kasabaya dönmeliydim.

Bir ablam var, Bahar. Benden beş yaş büyük. Annemin hamile olduğunu öğrenince babam çok sevinmiş. “Kız ya da erkek fark etmez.” dermiş ama içten içe ‘İlk çocuğum erkek olsa...’ diye de düşünürmüş. Ablam bazen takılırdı babama, “Sen beni istememişsin, erkek çocuk istemişsin.” derdi. Babam da “Kızım evladın kızı erkeği mi olur? Ben, ilk çocuk erkek olursa tarlada yardım eder diye istedim.” derdi. Babamla ablamın çok başka bir ilişkisi vardı. Küçükken bazen kıskanırdım ablamı. Ablam, bir kız çocuğuna göre çok hareketliydi. Yaramaz demek doğru olmaz sanırım. Cesurdu, her işe koştururdu, elinden ya uçan ya kaçan kurtulurdu. Yan komşunun tavukları ablamı gördü mü kaçacak delik arardı mesela. Ablam elinde bir sopa, bütün gün hayvanların peşinden koşturup dururdu. Ağaç tepesine çıkmayı çok severdi. Bir erik ağacı vardı, onun üstüne çıkıp bir yandan erik yer, bir yandan da çekirdekleri ile nişan alıp tavukları vururdu. Bazen de hedefinde ben olurum. Kafama çekirdek atardı, ben de ağlayarak anneme şikâyet ederdim. Annem ablama “Erkek Fatma” derdi. “Baban senin erkek olmanı çok istedi, o yüzden sen böyle oldun.” derdi. Babam böyle anlarda bıyık altından güler, hiç sesini çıkarmazdı. Ablamın yaptığı bu tatlı yaramazlıklar onun çok hoşuna giderdi.

Bir keresinde ablam, çok usta olmasına rağmen ağaçtan düşmüştü. Hepimiz çok korkmuştuk ama sadece kolu biraz incinmiş ve kaşının üstü de biraz kanamıştı. Babam ilk defa o zaman ablama kızmıştı. Ablamı sevip onun acısına üzülmesini beklerken babamın ona kızmasına çok şaşırılmışım. Küçükken belki anlayamamıştım ama şimdi anlıyorum babamı. Aslında kızmamıştı, sadece çok korkmuştu. Korkusunu böyle göstermişti. Zaman zaman anne babalar çocuklarının başına kötü bir şey geldiğinde çok korkar, üzülür ancak bu duygularını açığa vuramazlar. Böyle zamanlarda kızmak, bir çeşit kamuflaj görevi görür. Bunu baba olduktan sonra ben de birkaç kez yaşadım. Şimdi geriye dönüp düşündüğümde babamı ve neden öyle davrandığımı çok iyi anlıyorum. Özellikle abimin ölümünden sonra babamın, bize bir şey olmasından daha çok korkar olduğunu söylemişti annem. Abim diyorum fakat aslında ben onu hiç tanımadım. Hiçbirimiz tanımadık çünkü abim ölü doğmuş. Annem de babam da çok üzülmüş. Babam bebeğin erkek olduğunu öğrenince belki de daha fazla üzülmüştü, kim bilir. Çok kısa bir süre sonra annem tekrar hamile kalmış. Ben Temmuz ayının ortasında, çok sıcak bir günde doğmuşum. Babam, hastanenin bahçesinde ablam ile beklerken hem sıcaktan hem heyecandan nasıl da sıırıslıklam olduğunu anlatırdı. Sağlıklı bir şekilde doğum müjdemini verdiklerinde, ablam babama dönüp “Muradına erdin işte.” demiş. Babam hep gülerdi bunu anlatırken, “Erkek bebeğiniz oldu deyince doktor, böyle kıskandı ablan seni.” dedi. Babam, işte bu tatlı kıskançlık anında benim adımlı koymuş aslında. Ablama dönüp demiş ki, “Demek kardeşinin adını Murat koydun, aferin sana akıllı kızım, çok güzel bir isim.” Böylece Murat olmuş adımlı, babam da muradına ermiş olmuş.

II

Sanırım biraz sakinleştim. Nurdan gelmeden önce pencere-leri açıp içeriyi biraz havalandırsam iyi olacak. Aslında hiç eve girmemiştik ama olsun, üstümdeki koku eve de gelmiş olabilir. Sahi! Üstüm kesin kokuyordur, hemen duş almalıyım. Nurdan'ın burnu çok hassastır. Hiçbir Şey anlamamalı. Karım ne hayaller ile buraya geldi. Kendine, bize yepyeni bir hayat kurdu. Ondan asla beklemeyeceğim bir hayatı yaşamaya başladı. Çok çalışıyor, hatta belki de eskisinden daha çok. Ama mutlu. Yani mutlu gibi... Sanırım son zamanlarda biraz ihmal ediyorum onu. Kendimle o kadar meşguldüm ki Nurdan mutlu mu tam olarak emin olamıyorum. Nurdan duygularını çok açığa vurmaz, beni hep fazla romantik bulur mesela. Ama ben bilirim ki aslında sevdi mi çok sever. Sevdiđi insanlar için yapamayacağı herhangi bir Şey yoktur. Sadece hislerini karşı tarafa gösterme konusunda biraz beceriksiz. Ya da yıllarca çalıştığı kurumsal iř hayatı onu böyle olmaya zorladı. Tam olarak bilemiyorum, ilk tanıştığımızda da böyle miydi?

Nurdan ile üniversite üçüncü sınıfta tanıştık. Ben ziraat mühendisliği okuyordum. O ise işletme bölümündeydi. Ben okulun yurdunda kalıyordum. Yurt çok kalabalık olduğundan ders çalışmak için okulun kütüphanesine giderdim. Nurdan ile de

kütüphanede tanışmıştık. Nurdan ailesi ile birlikte yaşıyordu. Ders aralarındaki boşlukları genellikle kütüphanede geçirirdi. Bir gün yine kütüphanedeydim ve boş bir masa arıyordum. Masanın birinde bir kız oturuyordu. “Oturabilir miyim?” diye sordum ama önündeki kitaplara o kadar dalmıştı ki beni duymadı bile. Ben yine de oturdum. Bir müddet beni hiç fark etmedi. Ben ise onu izlemeye başladım. Kumral, uzun saçları vardı. Bakımlı ufak elleri, ince parmakları vardı. Aşırı bir güzelliği yoktu fakat bana çok çekici görünmüştü. Sanırım hesap yapıyordu çünkü sürekli bir şeyler karalıyor, sonra da oflayarak siliyordu. Arada bir ellerini saçına götürüyor, ensesini kaşıyor ve oflayarak tekrar yazmaya başlıyordu. Ne yaptığını merak etmiştim. Şimdi hatırlamakta zorlanıyorum ama sanırım muhasebe gibi bir derse çalışıyordu. Kalkıp çay almaya gittim ve bir tane de onun için aldım. Masaya döndüğümde önüne çayı koydum, “Biraz mola vermelisin bence.” dedim. Kafasını kaldırıp yüzüme şaşkın şaşkın baktı. Gerçekten de o kadar zaman beni fark etmemişti. Şaşkınlığı atlatınca bana gülümsedi ve teşekkür etti. Böylece sohbet etmeye başladık.

Nurdan, öğretmen bir anne babanın çocuğuydu. Bir ablası vardı ve o da yeni öğretmen olmuştu. Birkaç ay önce de doğuda bir köy okuluna atanmıştı. Anne ve babasının emekli olmasına az kalmıştı. Nurdan’ın da ablası gibi üniversiteyi bitirip iş hayatına atılmasını bekliyorlardı. Biz evlendikten kısa bir süre sonra da emekli olmuşlardı zaten. İdealist bir ailesi vardı. Tam olarak işlerine âşık, öğretmenliği bir meslek değil hayat tarzı olarak gören ve artık günümüzde pek de sık rastlanmayan türden insanlardı. Kütüphanede tanıştığımız gün bahçeye çıkıp banklardan birine oturmuş ve uzun uzun sohbet etmiştik. Tüm bunları o gün öğrenmiştim. Konuşmaya başladı mı durmayan,

içten, samimi, kıpır kıpır bir kızdı. Sanki uzun zamandır onu tanıyormuşum gibi hissetmişim. O gün, ondan hiçbir zaman uzak kalamayacağımı anlamışım.

Üniversitenin son yılı ikimiz için de zorlu geçmişti. Nurdan çok hırslıydı, derece ile okulu bitirmek istiyordu. Daha mezun olmadan bir sürü sınava girmiş, firmaların sınav ve mülakatlarına katılmıştı. Aslında akademisyenlik ona çok yakışırdı ki ailesi de onu bu yönde destekliyordu ama o özel sektörde olmak istiyordu. Kamuda çalışmayı çok durağan buluyordu. Ben ise şehirde nasıl kalacağımı kara kara düşünüyordum çünkü babam üniversiteyi bitirip kasabaya dönmemi, işleri devralmamı istiyordu. Oysa ben Nurdan'a âşık olmuşum ve onu bırakacak cesaretim yoktu. Bu nedenle ben de sınavlara girmeye başladım. Tarım Bakanlığının sınavını kazandım. Babama bakanlıkta çalışacağımı söylersem bana engel olmayacağını düşünüyordum. Gerçekten de öyle olmuştu. Telefonda babama müjdeyi vermiştim. Sesime heyecanlı ve mutlu bir ton katmaya özen göstererek "Baba ben sınavı kazandım, Tarım Bakanlığında uzman olarak çalışacağım." demiştim. Babam belki o heyecanlı ses tonumdan, belki de Nurdan'a olan aşkıma bildiğinden (annem ve ablam kesin anlatmıştır) ve dönmeyeceğimi çok önce anladığından, "Hayırlı olsun oğlum, Allah yüzünü kara çıkarmasın." demekle yetinmişti sadece. Ama içten içe çok üzüldüğünü biliyordum. Yine de bu konuyu babama hiç açmadım. Onun hissettiklerini, düşüncelerini öğrenmeyi istemedim. Bencillik ettiğimi biliyordum fakat Nurdan'dan ayrılamazdım.

Çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra Nurdan'ın ailesi ile tanışmışım. Tam da onun anlattığı gibiydi ailesi. Babası biraz sert görünmüştü bana ama aslında iki kız babası olarak tam da olması gerektiği gibiydi belki de. Bu arada Nurdan da özel

bir bankanın genel müdürlüğünde çalışmaya başlamıştı. İkimiz de yeni iş hayatına atılmanın verdiği heyecanı taşıyorduk. Bir yandan da evlilik hayalleri kuruyorduk ki çok da uzun sürmedi evlenmemiz. Önce Nurdan'ı kasabaya götürüp bizimkiler ile tanıştırdım. Bir ay sonra da onlar gelmişti Nurdan'ın ailesi ile tanışmaya. Şimdi bile düşünürken heyecanlandığım, çok güzel günlerdi. Ailelerimiz birbirinden çok farklıydı ama yine de bizim evliliğimiz konusunda hiçbiri sorun çıkarmamıştı. Sadece babamın, şehirde yaşayacağım için üzüldüğünü hissediyordum. Benim ona yardımcı olamayacak olmamın yanında, doğacak çocuklarımın da ondan uzakta büyüyecek olmasına üzülyordum. Bunları bana hiçbir zaman açıkça söylemedi ancak ben bir şekilde biliyordum. Nurdan'a hiç sormamıştım kasabada yaşamayı ister mi diye. O kadar emindim ki istemeyeceğinden, gerek bile görmemiştim. Şimdi durumumuza bakınca belki de ön yargılı davrandığımı düşünüyorum. Özellikle Nurdan istediği için kasabaya taşındığımızı düşününce kendimi daha çok sorguluyorum. Oysa Nurdan ilk zamanlar şehirde ve işinde çok mutluydu. Çok çalışıyordu ama hiç şikâyet etmiyordu. Benim çalışma saatlerim ona göre daha esnek ve daha kısaydı. Nurdan haftada birkaç gün fazla mesaiye de kalıyordu ve buna rağmen işinden keyif almaya devam ediyordu.

Evliliğimizin ilk yılı henüz dolmamışken Nurdan hamile olduğunu söylemişti. Ben çok sevinmiş hatta havalara uçmuşum. Nurdan'da aynı sevinci görememiştim, daha çok şaşkın ve ne yapacağını bilemez gibiydi. Bu çok normaldi aslında çünkü Nurdan'ın büyük hedefleri vardı ve yeni evlenmiş genç bir kadındı. Onu anlamıştım. Bir gün ellerini ellerimin arasına alıp "Bir tanem sen mükemmel bir insansın ve biliyorum ki annelik de sana çok ama çok yakışacak." demiştim. Sonra uzun uzun

öpüşüp sarılmıştık. Sonraki günler Nurdan hemen durumuna uyum sağlamış ve doğum için doktor araştırmaya bile başlamıştı. Gerçekten de Nurdan'a annelik çok yakıştı. Kızımız Ada doğduğunda hayatımız bir kez daha değişmiş oldu. Evliliğimizi tam olarak anlayamadan anne baba olmuştuk. Nurdan doğumdan altı ay sonra işine geri dönmüştü. Yoğun tempolu iş hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Neyse ki annesi ve babası Ada'nın bakımı konusunda bize yardımcı olmuşlardı. Adanın gözleri, saçları, ağzı, burnu tıpkı annesine benziyordu. Bakışları ise bana. Annesine göre benimle daha fazla vakit geçirdiği için Ada bana daha düşküdü. Hâlâ Nurdan'ın "Babasının kızıdır benim Ada'm." dediği olur. Ancak son zamanlarda Ada ile eskisi kadar yakın olmadığımızı biliyorum. Özellikle ergenlikle birlikte Ada daha çok kendi içine döndü. Genç bir kız olarak beklentileri değişti ve sanırım beni eskisi kadar eğlenceli bulmuyor.

"Hayatım, neredesin? Bugün çok acayip bir şey oldu, anlatmam lazım."

Nurdan geldi. Allah'ım yardım et bana! Normal davranmalıyım, nefes al, bir iki üç ve nefes.

III

Nurdan geldiğinden beri şarap fabrikası ile görüşmesini anlatıyordu. Fabrikayı kuran kişinin kızı ile tanışmış ve çok iyi anlaşmıştı. Kadın ona bir sürü fikir vermiş, hatta İtalya'daki bir tesis ile iletişime geçmeyi önermişti. Nurdan çok heyecanlanmıştı, sonunda hayaline ulaşmasına az kalmıştı. O bunları anlatırken ben sadece bugünü ve daha sonra olacakları düşünüyordum. Bir yanım vicdan azabından kavrulurken bir yanım mutluydu. Sahi ben şimdi neden mutlu hissediyordum ki? Oysa kendimi çok zor bir duruma sokmuştum. Şu anda Nurdan'ın anlattığı bütün bu hayaller, hedefler, gelecek planları çok anlamsız geliyordu çünkü Nurdan öğrenince hepsi ama hepsi bitecekti ve bunun sebebi ben olacaktım.

“Baba, senin canın mı sıkkın?”

Arkamı döndüğümde Ada sandalyeye dayanmış bana bakıyordu. İnanmıyorum! Onu nasıl unuttum? Sadece Nurdan'ı düşünüyordum ancak asıl düşünmem gereken kişi belki de Ada'ydı. Terlemeye başladım sanırım. Yine çarpıntım başladı. Ada yanıma geldi.

“Baba, neyin var senin? Terliyorsun baba. Baba?”

Aslında bir şey söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum.
Allah kahretsin beni!

“Ne oldu?” dedi Nurdan.

“Babama bir şey oluyor sanki anne, görmüyor musun?”

“İyiyim kızım, bir şeyim yok. Bugün tarlada sıcakta biraz dolaştım, sanırım başıma güneş geçti.”

“Şapkasız mı dolaştın yine Murat?” dedi Nurdan.

“Evet, unutmuşum ama iyiyim gerçekten. Bir bardak su getirir misin kızım?”

Nurdan dikkatli dikkatli yüzüme bakıyor. Anladı mı acaba? Ah Murat ah, biraz sakın olsana, normal davran, normalleş artık.

“Murat, sen duş mu aldın? Bu saatte pek duş almazsın sen.”

“Evet, tarlada çok terleyince eve gelip duş aldım.”

Anladı mı yoksa, anladı mı? Nereden anlayacak Murat ya deli misin? Biraz sakın olmazsan asıl o zaman her şeyi berbat edeceksin. Allah’ım ben ne yapacağım? Nasıl çıkacağım bu işin içinden? Nurdan’a anlatsam mı? Yok yok saçmalama Murat, doğru düşünemiyorsun. Bu akşamı bir atlat, bir çözüm bulacaksın. Nefes, bir iki üç...

*

Sonunda herkes uyudu. Ben de biraz bahçeye çıktım. Bir sigara yaktım, aslında düzenli içmem ama o an canım istedi.